

Arrest

nr. 226 792 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 april 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;
Overwegende dat de genaamde S. O. I. (..),*

geboren te Lagos op (in) 20.08.1989,
nationaliteit: Nigeria,
verblijvende te (...),
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 61, § 1 van de wet van 15.12.1980 (2): "De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens:"

Overwegende dat betrokkene eind 2017 naar België is gekomen met een visum D in het kader van studies (Master of Educational Sciences) aan de Vrije Universiteit van Brussel in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat In het kader van de aanvraag tot hernieuwing van zijn verblijfstitel als niet-Europese student hij resultaten voorlegt van het voorbije academiejaar 2017-2018, waaruit blijkt dat hij voor geen enkele van de 60 credits slaagde. Dit wordt bevestigd in het standaardformulier afgeleverd door de onderwijsinstelling (0 van de 60 credits behaald). Op het resultatenoverzicht staat dat hij uitgesloten ('excluded') werd en dus niet heeft deelgenomen aan de betreffende examens.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 12.11.2018 aan betrokkene heeft gevraagd naar de reden voor zijn niet-deelname aan de examens. Overwegende dat meneer verklaart dat hij niet zou hebben kunnen deelnemen aan de examens in beide (I) semesters omwille van privéredenen ('loss in my household'), maar hiervan verder geen enkel begin van bewijs levert.

Overwegende dat uit het examenreglement 2017-2018 van de VUB dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de uitsluiting van de examenzittijd een sanctiemaatregel is die door de (vice-)decaan kan genomen worden bij onregelmatigheden.

Overwegende dat een uitsluiting van de examenzittijd niet als geldige reden voor de niet-deelname aan de examens kan worden beschouwd.

Overwegende dat zijn A-kaart verstreken is sinds 31.10.2018.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980, De erg korte duur van zijn verblijf in België is niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam pas eind 2017 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 18.12.1980, schending van artikel 8 EVRM, schending van de materiële motiveringsplicht, schending van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden..."

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde

van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangegeven het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHEM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

De bestreden beslissing stelt dat met artikel 74/13 rekening zou gehouden zijn. Er wordt verwezen naar beweerde gegevens van het administratief dossier over gezins- en gezondheidssituatie van verzoeker.

Verzoeker betwist dat deze gegevens correct en actueel zijn.

Hij heeft wel een familieleven in België. Hij is gehuwd met de Hongaarse E. S. (..), 27 februari 1988 met wie hij een gezinsleven heeft in België.

Verzoeker werd evenwel in dat kader nooit gehoord.

De beslissing grijpt terug naar de aanvraag die dateert van 2017 zonder een poging te doen om de actuele situatie van verzoeker mee bij de beslissing te betrekken.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoekende partij betwist vooreerst niet dat de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent haar studies en dat haar conform artikel 61, §1, 3° van de vreemdelingenwet aldus een bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden.

Verzoekende partij betwist wel de vaststellingen omtrent haar gezinsleven en betoogt dat zij gehuwd is met de Hongaarse E.S. met wie zij een gezinsleven heeft in België. Zij werd hieromtrent echter nooit gehoord.

2.4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“Uit het administratief dossier blijkt evenmin (..) dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van art. 8 EVRM.”*

De Raad stelt inderdaad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een gezinsleven heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat de dienst vreemdelingenzaken op 11 mei 2018 een brief ontving van de Hongaarse immigratiedienst waaruit blijkt dat verzoekende partij haar intentie kenbaar had gemaakt te huwen met een Hongaarse burger. Verzoekende partij legt thans wel een Hongaarse huwelijksakte voor van 28 mei 2018 waaruit blijkt dat zij gehuwd is met een Hongaarse onderdaan maar uit niets blijkt dat deze Hongaarse onderdaan ook werkelijk in België verblijft en hier verblijfsgerechtigd is. Uit de *“Gegevenshistoriek RN”* van 1 juli 2019 blijkt immers dat verzoekende partij nog steeds geregistreerd staat als *“Alleenstaand”*. Er wordt geen melding gemaakt van haar Hongaarse echtgenote. Ondanks het feit dat verzoekende partij al een jaar gehuwd blijkt met een Hongaarse onderdaan, heeft zij geen stappen ondernomen om dit kenbaar te maken aan het bestuur. Er blijkt aldus niet dat haar Hongaarse echtgenote in België verblijft en hier verblijfsgerechtigd is. Het bevel om het grondgebied te verlaten verhindert verzoekende partij geenszins haar gezinsleven in Hongarije te beleven.

Voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij gehuwd is met een in België verblijfsgerechtigde persoon - quod non - blijkt uit niets - en verzoekende partij brengt ook geen concrete elementen ter staving hiervan aan - dat dit gaat om een beschermenswaardige relatie. Er blijkt immers niet dat verzoekende partij samenwoont met haar echtgenote noch op welke wijze de relatie beleefd wordt. De persoonlijke band tussen de partners moet immers voldoende hecht zijn om te kunnen spreken van een beschermenswaardige relatie. Verzoekende partij bewijst dit op generlei wijze. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of foutieve wijze geoordeeld heeft dat er geen sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.5. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekende partij in haar betoog eveneens verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C- 249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C- 372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat zij een gezinsrelatie, laat staan een beschermenswaardige gezinsrelatie, op het Belgische grondgebied heeft. Zij brengt dan ook geen elementen aan die - indien zij gehoord was geweest - tot een andere besluitvorming hadden kunnen nopen. Een schending van de hoorplicht of de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER